

Alsjeblieft, een
kerstverhaal van
Marcel Heunks

Kijk voor meer kerstverhalen op
www.marcelheunks.com/kerstverhalen

De verdwaalde elf

Het lijkt net alsof er een heel grote mierenhoop op de Noordpool is neergestreken. Deze mierenhoop is het enorme dorp waar de Kerstman en zijn elfen wonen en werken. Daar worden de cadeautjes ingepakt, van een naam voorzien en weggebracht met de enorme slee met acht rendieren ervoor. Als je er vanuit de lucht op zou kijken, denk je misschien dat iedereen door elkaar loopt. De Kerstman en zijn elfen hebben het meestal goed voor elkaar, maar deze keer zou je gelijk hebben. Iedereen loopt inderdaad door elkaar.

‘Gaan we het redden met alle vluchten die we hebben gepland?’ vraagt de Kerstman aan de elf die het vluchtschema maakt.

‘Nou, Kerstman,’ zegt een van de elfen met opgetrokken wenkbrauwen, ‘ik vraag het me af.’

‘Hoezo? Het moet, anders hebben we nooit iedereen op tijd bezocht.’ De Kerstman krijgt het een beetje benauwd.

‘Ja, ja, dat zal allemaal wel,’ zegt de elf knorrig, ‘maar ja, als iedereen elk jaar meer vraagt, dan gaat het een keer mis, hè? Zeker als u aan alle wensen wil voldoen.’

‘Ja, ja, zorg jij maar dat het vluchtschema rond komt en laat de rest aan mij over, dan komt het vast en zeker goed.’

De Kerstman loopt weg richting de inpakafdeling en laat de elf mopperend achter. ‘Tjonge, jonge, de Kerstman denkt dat alles hier vanzelf gaat. Nou, dat is dus helemaal niet zo.’

Wat de Kerstman en de elf niet weten is dat ze zojuist waren afgeluisterd door een jonge elf die nog in opleiding was. Meer dan de Kerstman assisteren op zijn vluchten mag hij nog niet. Tijdens die vluchten heeft hij steeds goed opgelet hoe de slee en de rendieren bestuurd moeten worden. Na het gesprek tussen de Kerstman en de elf heeft hij een plan bedacht.

De mierenhoop komt tot rust. Bijna alle elfen slapen al. Het licht in het huis van de Kerstman brandt nog. De stalling voor de slee en de rendieren is aan de achterkant van het huis. Als de jonge elf nou heel stil is en een beetje geluk heeft, dan merkt de Kerstman helemaal niets.

Hij sluipt voorzichtig langs het raam. De sneeuw knispert onder zijn voeten. Hij hoort door de muur heen dat de Kerstman kerstliedjes luistert. Voor de zekerheid bukt hij voor het geval de Kerstman besluit naar buiten te kijken. Bijna glijdt de jonge elf uit, maar hij kan zich nog net vastgrijpen aan de vensterbank. Zou de Kerstman het gehoord hebben? Voorzichtig kijkt hij over het randje van de vensterbank en hij ziet de Kerstman helemaal in zijn eentje dansen. Zijn dikke billen schudt hij heen en weer. De jonge elf moet zijn lachen inhouden. Voorzichtig sluipt hij verder en bereikt eindelijk de stallen. Als hij binnen is, knipt hij het licht aan.

‘Hé, huh, wat is dat?’ roept een van de rendieren.

De jong elf schrik zich een hoedje. Even dacht hij dat het de stem van de Kerstman was. Of nog erger, die van de elf die hij had afgeluisterd.

‘Sst,’ fluistert de jonge elf, ‘ik ben het maar.’

Alle rendieren kijken om en de elf wordt aangestaard door zestien ogen.

‘Hé, jij bent toch een van de assistenten van de Kerstman?’ vroeg een ander rendier.

‘Eh, ja, dat klopt,’ stamelde de jonge elf.

‘Wat doe je hier alleen?’ vraagt een derde rendier.

‘Ik, eh, ik heb een plan om de Kerstman te helpen.’

‘Een plan, een plan, er zijn hier al zoveel elfen met een plan gekomen, maar wij verzetten geen stap zonder de Kerstman,’ zegt weer het eerste rendier.

‘Precies, als je dat maar weet’, zegt een rendier van achteren en hij steekt zijn kop in de lucht.

Tjonge, denkt de jonge elf. Hoe moet ik dat nu aanpakken? Opeens had hij een ideetje.

‘Zeg, beste rendieren. Jullie weten dat ik altijd meega als de vaste assistent van de Kerstman.’

De rendieren knikten en snoven.

‘Ik weet dus precies hoe ik jullie en de slee moet besturen. Dat klopt toch?’

Met enige twijfel snoven de rendieren weer.

‘Nou, dan kan ik de Kerstman helpen door een keertje alleen met jullie te gaan. Ik neem dan de lichtste zak met cadeautjes en voordat jullie het doorhebben zijn we weer terug. Kerstman blij, jullie blij, maar vooral de kinderen blij.’

De rendieren waren stil, alsof ze even over het plan, wat niet eens een slecht plan was, moesten nadenken. Ze staken de koppen bij elkaar en het enige wat de jonge elf hoorde was gesnuif, gegrom en wat hoefgetrappel. Uit de kring met rendieren zag hij door de kou af en toe ademwolkjes ontsnappen.

Plotseling was het stil. Het hoofdrendier draaide zich om. De jonge elf slikte. Opeens vroeg hij zich af of het wel zo’n goed idee was. Straks zouden ze alles aan de Kerstman vertellen en dan was hij misschien zijn baan kwijt. Hij wilde net weglopen toen het rendier zei: ‘We doen het.’

Het gezicht van de jonge elf klaarde meteen op en met de magie die alleen elfen hebben, en dan nog alleen op de Noordpool, laat hij de kleinste zak met cadeautjes achter in de slee belanden. Hij maakt alle rendieren een voor een vast en gaat zitten op de plek van de Kerstman. Hij kijkt vooruit over de rendieren heen. Hij kijkt naar links en hij kijkt naar rechts. Opeens voelt hij zich erg klein zonder Kerstman naast zich. Nu doorzetten, dacht de jonge elf, en hij gaf het sein om te vertrekken.

Er gebeurde niets. ‘Waarom gaan jullie niet,’ vroeg de elf ongeduldig.

‘Weet je dan waar we heen moeten?’ riep het voorste rendier.

Met een rood hoofd keek de jonge elf op de zak met cadeautjes. ‘Groenland,’ las hij. ‘Dat is niet ver hiervandaan en daar wonen niet zo heel veel kinderen. Voordat we het weten zijn we weer terug.’

De wind speelde met de haren van de jonge elf. De rendieren hadden een enorme snelheid en de lichtjes in de verte werden snel groter. De eerste stop is het dorpje Siorapaluk. Na het dorp van de Kerstman is dit het noordelijkste dorp van de wereld. De jonge elf ging met halve snelheid over de huisjes zodat hij goed kon mikken voor de cadeautjes.

Dat gaat gesmeerd, dacht de jonge elf, toen hij het dorp achter zich liet. 'Wat zegt de Kerstman altijd?' mompelt hij in zichzelf. 'Oh ja, eerst kijken waar je heen moet voordat je weer op volle snelheid gaat.'

Ze vliegen op volle snelheid, maar gaan ook recht vooruit. De jonge elf laat de teugels vieren en draait zich om zodat hij kan kijken wat de volgende bestemming is. Dat is niet slim. De achterste twee rendieren voelen als eerste dat de teugels niet strak staan en beginnen te wiebelen. Daardoor wiebelen ook de volgende twee en voordat de jonge elf het doorheeft lijkt het alsof hij in een achtbaan zit waarvan je niet weet welke kant deze opgaat. Hij pakt de teugels, maar hij is al te laat. Hij ziet de besneeuwde grond heel snel op zich afkomen. Voordat hij het weet raken de rendieren en de slee de grond en hoort hij iets kraken. Als ze eindelijk stilstaan ziet hij dat een van de ski's van de slee gebroken is. Alsof het een auto is die zijn laatste zucht uitblaast ontsnapt er een wolk met stof vanuit de slee omhoog.

De rendieren kijken boos achterom. Ze mopperen en grommen door elkaar heen. Af en toe hoort hij zoiets als 'Hadden we ook nooit moeten doen.', 'Suffe elf.' en 'Hoe komen we hier nu vandaan?'.

De jonge elf voelt een traan over zijn wang lopen. Wat moet hij nu? Zijn magische krachten werken alleen op de Noordpool en hij heeft helemaal niets bij zich om de slee te repareren. Hij kijkt om zich heen en ziet alleen maar de donkere nacht. Hij begint het koud te krijgen. Een paar sterren fonkelen aan de hemel, maar dat is het dan. Wacht, sterren bewegen toch niet? Hij keek nog eens goed. Ja, toch wel. Een ster bewoog. Wat moest hij daarmee?

De rendieren grommen. 'Gaaf er nog iets gebeuren?' vraagt een van de rendieren.

'Ja, ik ga achter die ster aan daar.' De jonge elf wees naar de bewegende ster.

De rendieren begonnen te lachen. 'Hoe wilde je dat doen dan?' vraagt een van hen. Een ander vraagt: 'Ga je lopend, dan ben je nog wel even onderweg.' En weer begon iedereen te lachen.

De elf loopt naar de twee voorste rendieren. 'Een getal onder de twee.'

'Ja, één natuurlijk,' zegt de snelste van de twee.

'Goed zo. Je hebt gewonnen.' De jonge elf begon aan zijn tuig te sjoeren om hem los te krijgen.

'Hé, wat doe je nou?' Maar voordat het rendier het doorheeft, staat hij los van de rest en zit de jonge elf op zijn rug. Hij geeft het dier de sporen en roept: 'Volg die ster.'

De jonge elf moet zich goed vasthouden om niet van het rendier te tuimelen. Hij slaat zijn armen om zijn hals en probeert tegelijk met zijn voeten aanwijzingen te geven. De ster lijkt haast te hebben. Het rendier begint te hijgen, maar zodra hij de lichtjes ziet van het dorp op de Noordpool, geeft hij zijn laatste krachten.

Even later staat de jonge elf met gebogen hoofd voor de Kerstman. Het rendier wordt door andere elfen verzorgd. De Kerstman kijkt naar de jonge elf met een strenge glimlach.

'Ik bewonder je moed en je vastberadenheid,' zegt de Kerstman bijna lachend.

De jonge elf ontspant een beetje.

'Maar... het was ook onnadenkend en stom.' Nu klinkt de Kerstman een stuk strenger.

Gelukkig is de slee beveiligd met sterrenstof. Bij een onmogelijk op te lossen probleem of stranding in onherbergzaam gebied, of... nou ja, in ieder geval, dan gaat automatisch de beveiliging in werking en wordt de bestuurder naar huis geleid.

'Het spijt me,' Kerstman.

'Dat is je maar geraden. Je hebt niet alleen de rendieren in gevaar gebracht, maar ook hadden we bijna honderden, misschien wel duizenden kinderen moeten teleurstellen.'

Nu klinkt de Kerstman echt boos, dacht de jonge elf.

'H-hoe kan ik het goedmaken?'

'Kijk, nu komen we ergens.'

Even later zat de jonge elf gebogen over een stapel boeken. Hij moet van de Kerstman eerst alles leren over arrensledes, rendieren en waar alle landen liggen. Door zijn moed en vastberadenheid wordt

de jonge elf opgeleid tot de belangrijkste elf van allemaal. Hij is de elf die altijd de Kerstman kan vervangen voor het rondbrengen van de cadeautjes.

En de rendieren? Zodra ze hun warme stal roken waren ze alles vergeten. Hoewel, heel af en toe, als de jonge elf nog eens komt kijken in de stal, is er altijd wel een rendier dat begint te grommen en eentje die heel zacht 'suffe elf' zegt.

Naast dat ik de schrijver ben van deze kerstverhalen, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.kerst-verhalen.nl.